

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Stadier paa Livets Vei

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1999 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-slv-txt-shoot-id23cbd1da-5735-45d3-840b-86ef54e99847.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 6

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

O venlige Aand, Du, som beboer disse Steder, hav Tak, at Du altid fredede om min Stilhed, hav Tak for hine Timer tilbragte med Erindringens Syssel, hav Tak for dit Skjulested, som jeg kalder mit! Da voxer Stilheden som Skyggen, som Tausheden voxer: en besværgende Trylleformel! Hvad er dog berusende som Stilhed! Thi hvor hurtigt end Drankeren bringer Bægeret til Læben, ikke voxer hans Beruselse hurtigt som Stilhedens, der voxer med hvert Secund! Og hvad er det berusende Bægers Indhold kun en Draabe i Sammenligning med Taushedens uendelige Hav, hvoraf jeg drikker! Og hvad er al Vinens Syden kun et stakket Bedrag mod Taushedens Selvkog, der syder stærkere og stærkere! Men hvad er ogsaa hurtigt forsvundet som denne Svælgen - blot der tales! Og hvad er modbydeligt som Tilstanden, naar man pludseligt rives ud deraf - værre end Drankeren Opvaagnen, naar man i Tausheden har glemt Mælet, undselig ved Ordets Lyden, stammende som Den, hvis Tungebaand ikke blev løst, svækket som en overrasket Kvinde, for afmægtig i Øieblikket til at kunne bedrage med Sproget! Tak da, Du venlige Aand, at Du holdt Overraskelsen og Afbrydelsen borte, thi den Forstyrrendes Undskyldning gavner kun lidet. - Hvor ofte har jeg ikke betænkt dette! I Menneskevrimsen bliver man ikke skyldig, naar man er uskyldig; men den eensomme Stilhed er hellig, derfor bliver Alt skyldigt hvad der forstyrrer den, og Taushedens kydske Omgængelse, naar den krænkes, taaler ingen Undskyldning eller hjælpes ved den, saa lidet som Blufærdigheden ved Forklaringer. Hvor har det smertet, naar det er hændt mig selv, og man staaer der med en nagende Smerte i Sjelen, beskæmmet ved sin Brøde: at have forstyrret den Eensomme! Forgjeves vil Angeren udgrunde hvad det er: denne Skyld er udsigelig ligesom Tausheden. Kun Den, der uværdigt søgte Eensomheden, kun ham kan Overraskelsen gavne, som hvis et elskende Par end ikke der har Kraft til at danne en Situation. Er dette Tilfældet, da kan man tjene Eros og de Elskende ved at vise sig, om end Eens Fortjeneste bliver de Elskende gaadefuld, som Skylden bliver det: at de stikke Hovederne tættere sammen af Vrede mod Forstyrren, hvem de dog skyldte at de gjøre det. Men er det to Elskende, der værdigen søge Eensomhed, hvor tungt da at overraske, hvor kunde man ikke forbande sig selv som hvert det Dyr var forbandet, der nærmede sig Sinai! Hvo føler ikke dette, hvo kunde, naar han seer, skjøndt endnu useet, ikke ønske at være som en Fugl, der gynger sig vellystigt over de Elskendes Hoved, at være som en Fugl, hvis Skrig er varslende for Elskov, at være som en Fugl, der smutter mellem Buskene, forførrersk at see paa, at være som den Natur-Eensomhed, der frister Eros, som den Gjenlyd, der bekræfter, at man er afsides, som den fjerne Larmen, der borger for, at de Øvrige tage bort og lade de Elskende tilbage! Og dette sidste Ønske er vel det bedste, thi da bliver man eensom, naar man hører de Andre forsvinde. Den mest eensomme Situation i Don Juan er Zerlines; hun er ikke alene, nei hun *bliver* ene; man hører Choret's Forsvinden, og ud af denne Larms fjerne Hendøen bliver Eensomheden hørlig og bliver Eensomheden til: I otte Veie, I førte kun bort fra mig alle Mennesker, og bragte mig blot mine egne Tanker tilbage.